

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ 15—'Εν δε ταίς υπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΟΛΥΓΩΝΟΝ.

Εἰς τὸ πολύγωνον ἦτο τὸ σύνθημα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ὅλου τοῦ κόσμου τῆς πρωτεύουσας, καὶ εἰς τὰ γιούπλα! γιούπλα! ἦτο τὸ πρόσταγμα τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν πρὸς ἅπαντα τὸν ἐν 'Αθήναις στρατὸν μας. Τὸ πολύγωνον καὶ ὁ στρατὸς εἶναι ἀντίστοιχοι ἔννοιαι καὶ δὲν ἐννοεῖται ἢ μία ἄνευ τῆς ἄλλης, καθὼς δὲν ἐννοεῖται σκιά ἄνευ σώματος, καπνὸς ἄνευ πυρὸς καὶ ἐγὼ χωρὶς σοῦ, προσφιλεστάτη μου ἀναγνώστρια, καὶ ἵνα πιστότερον σοῦ παραστήσω τὴν ἐνότητα τῶν δύο αὐτῶν ἐννοιῶν ἀρκεῖ νὰ σὲ εἰπῶ ὅτι εἶναι ἀπαράλλακτον μὲ ἀτυχῆ δίδυμα τέκνα τὰ ὁποῖα γεννῶνται προσκεκολλημένα τὸ ἐν μετὰ τοῦ ἄλλου διὰ νὰ μὴν ἀποχωρισθῶσι ποτὲ ἀλλήλων.

Τί κόσμος! θεέ μου! ἀπὸ ὅλα τὰ σπίτια, ἀπὸ ὅλα τὰ μαγαζιά, ἀπὸ ὅλα τὰ σοκάκια, ὅλοι αἱ ἡλικίαι, ἐκτὸς τῶν ἐπιστρατευσίμων, ὁ Ριζόπουλος, ὁ Λέβης, ὅλα τὰ φύλα, ὅλα τὰ γένη, ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ καὶ μία πτώσις ἐνὸς ἱππέως κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν.

Καὶ τί τρέξιμο πρὸς τὸ πολύγωνον! ἴαν μετεβαίνομεν πρὸς κατάληψιν τῶν Ἰωαννίνων ἢ ἐπανηρχόμεθα πρὸς ἀνάληψιν τῶν Ἀθηνῶν, ἐὰν δηλαδὴ ὁ ἐχθρὸς κατεδιώκετο ὑφ' ἡμῶν, ἢ καὶ ἡμεῖς ἐδίδομεν τόπον τῇ ὀργῇ,—εἰς τὸν ἐχθρὸν—τοσοῦτο τρέξιμον βεβαίως δὲν θὰ ἐκάναμεν.

Καὶ πάλιν τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, καὶ πάλιν ἡ ἀντιπολίτευσις καὶ πάλιν ἄμαξαι καὶ κυρίαί, ἄλογα καὶ ἐπιτελεῖον, καὶ τώρα ἀκόμη παραμάναι καὶ μπεμπέ, Βουλγαρόπαιδες, σύλλογοι, καὶ δύο ἐγγλέζοι, ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶναι Παρασκευαϊδῆς εἰς τὸ τετράγωνον καὶ κυριολεκτικώτερον εἰπεῖν εἰς τὸ καμπαναρεῖον· οἱ δὲ λευκοὶ τῶν πῖλοι ὁμοιάζουσι μὲ γλάρους ἀνιπταμένους ἐπὶ τοῦ μεσαίου ἴστου Ἀγγλικῆς κορβέτας.

—Νάτος! νάτος!! ἔσχεται!! βάρδα ρέ! καὶ φράπ φροῦπ, διεδέχονται ἢ μία τὴν ἄλλην ἢ καρδιαῖς de nos enfants gatés au lustre, ἄτινα ἐπροπορεύοντο τῆς λευκοῦ ἵππου τοῦ Διὸς σωματάρχου ἐν φωναῖς καὶ ἀλλαλαγμοῖς, ἐν ᾧ ὁ Μαυρομιχάλης μὲ τετρακοσίους ἄλλους Μαυρομιχάλους, διότι ὅλους τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἐβαταίνωσεν οὐχὶ μὲ τὸ αἷμά του, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀγρίαν δψιν του, μὲ τὸ ἀετῶδες βλέμμα του καὶ μὲ τὸ ἀποφασιστικὸν ὕφος του, τὸ ὁποῖον σοῦ λέγει ὁλονὸν : **ἐμπρός!**

*Τί βῆμα! θεέ μου! τρέμει ἡ γῆ σὸ κάθε του ἀχνάρι...
'Αν δὲ γινόνταν ἄνθρωπος θὰ γινόταν λιοντάρι!
Μὰ τί ματιά! ἂν μὲ φτερὰ, θεέ, τὸν εἶχε κάρεις
Θεὸν γενόταν ἀετός εἰς τὰ βουνὰ τῆς Μάνης.*

Καὶ πάλιν ἐν τσακνίνιον :
— Ρε Κῶτσο, τί γινῆκαν οἱ ἄλλοι τοῦ Μαυρομιχάλη' σὰ λίγοι δὲ σοῦ φαίνονται πάλι ;
— Σκάσε ρε δὲν καταλαβαίνεις ... σὸ τσουβάλι ! . . .

Καὶ ἐπροχώρει τὸ ἐπιλεκτὸν τάγμα, καὶ ἐπροπορεύετο αὐτοῦ ἴσως τὸ τοῦ κ. Μακρῆ καὶ εἶπετο τὸ τοῦ κ. Μπόν καὶ κατόπιν τὸ πυροβολικόν, καὶ προηγεῖτο ἡ χωροφυλακὴ βραδίζουσα sans façon, καὶ οἱ πτερόποδες σκαπανεῖς, καὶ τὸ ὄραϊον couple τοῦ Καμπάνη σὺν τῷ ἀραβικῷ του ἵππῳ, καὶ ἀνέμενεν ὅλους αὐτοὺς τὸ ἱππικὸν ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἄρεως.

Ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν ὑπῆρχεν ὁ,τι τὸ Ἑλληνικὸν ἀνθρωποποιεῖον ἠδύνατο νὰ φαρπικάρῃ ὄραϊον καὶ ἄσχημον, ἄρρεν καὶ θῆλυ.

Οἱ ἐξῶσται ὁμοιάζον μὲ τὰ étalages τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους, ἐν εἰς

βλέπει τις άναμιξάνθρωπάκια, μαϊμούδες, πορτοφόλια, φωτογραφίες, φρέια, κουντούρες, μπουλέτσια ύδραϊκά και άλλα.

Είς τόν εξώστην τής οικίας του κ. Σαριπόλου ουχι τής πυργαιδούς, αλλά τής πρό αὐτῆς, τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀντιπροσωπεύετο κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ ἀσχήμα φύλου.

Ἐπὶ τοῦ ἐξώστου αὐτοῦ ὑπῆρχεν ὡς ταῶς μεγαλοπρεπῆς ἡ βασίλισσα τῆς παρατάξεως ἐκείνης καὶ τε ὠραιότερα θηπέτῆς βασιλίσσης, προσβλέπουσα ἐπιχαρίτως διὰ τῶν ὀμματοθαλίων τῆς τὸν παρελαύνοντα στρατὸν καὶ μετὰ τρυφερότητος πραγματικῆς βασιλίσσης, ἥτις θὰ ἐψέλλιζε κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην :

— Ὅλος αὐτὸς ὁ στρατὸς εἶναι ἰδικός μου.

Κατ' ἀντίθεσιν αὐτῆς ἴστατο ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐξώστου μορφή ἀνδρική, κλάδος, μὴ προσεγγίζων τῇ ἀρχηγόνῳ καταγωγῇ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ πολὺ ἀπομακρυνθεὶς τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως, εἰς τὴν θεάν τοῦ ὁποίου ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἐπρεπε νὰ εἶναι Μαυρομιχάλης διὰ νὰ μὴν τραπῇ εἰς φυγὴν, καθὼς τὰ πτηνὰ εἰς τὴν θεάν τῆς ἐστημένης ἀποτροπαίου κάρας εἰς τοὺς ἀμπελώνας, πρὸς διάσωσιν τῶν σταφυλῶν.

Καὶ ἕκαμα τὴν ὀρθοτάτην σκέψιν:— ἂν ἡ βασίλισσα ἐκείνη προηγείτο τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς τὸν ἀγριάνθρωπον ἐκείνον, καὶ ἂν μετὰ τὰ μάτια τῆς μόνου δὲν ἔτρωγε τὸν Τουρκικὸν στρατὸν, μετὰ τὸν ἀγριάνθρωπον τῆς θὰ τὸν ἕκαμνε νὰ πάρῃ τὸ φύσημά του εἰς τὴν κόκκινη μηλιά.—

Καὶ εἶπα ἂν σὴ μάχη ἦσουν ἀρχηγὸς
Κ' ἐγὼ, βασίλισσά μου, ἄσποδος ἐχθρὸς σου,
Δὲ θὲ νὰ τόβαζα σὰ πόδια σὰ λαγῶς,
Μόνο θὰ ἔπερα αἰχμάλωτος ἐμπρὸς σου.
Ὅμως ἂν εἶχες καὶ τὸν ἄγριο σιμά σου
"Ε! οὐτ' ἢ φλογερὴ θὰ μ' ἔφθανε ματζά σου.

Καὶ τώρα εἰς τὸ Πολύγωνον. Ἐδῶ εἶναι τὸ ἑλληνικὸν στρατόπεδον, κορδονόμενον εἰς τὴν θεάν χιλιᾶδων θαυμαστῶν του, ἐνθαρρυνόμενον εἰς τὸ χεροσφίζιμον χιλιᾶδων ἀδελφῶν, καὶ μαχόμενον, ἀλλὰ μὴ πίπτον, ὄχι! κατὰ διζύγου πυρὸς μαύρων καὶ γαλανῶν ἀκόμη πυροβόλων.

Ὁ Καραϊσκάκης, δηλαδὴ ὁ γιὸς τοῦ Καραϊσκού ὁ Σπυράκης καὶ τὸ ἐπιτελεῖον ἐφάνη μακρόθεν ἀπὸ βυτίπος ἐρχόμενος, καὶ σύμφων ὀπισθεν αὐτοῦ ὡς Ματζέπαν ὀλόκληρον τὸν δῆμον Ἴ�θηναίων (Σκόνην). Πάραυτα ὅλα τὰ σώματα ἐπρόσεξαν ὀλίγον, δηλαδὴ ἤκουσαν τὸ πρόσταγμα καὶ ἐστάθησαν εἰς προσοχὴν, ἀναμένοντα τὸν υἱὸν τοῦ Πολέμου.

Ἄλλ' ἰδοὺ αἶφνης μακρόθεν ὡς μαῦρον σύννεφον ὁ γέρον καπετάνος τῆς Κρήτης, καθήμενος ἐπὶ μελαίνης ἀραβικῆς

φορβάδος, καὶ μετὰ ἓνα μόνον ὑπασπιστὴν του ἔριππον καὶ αὐτόν.

Ὁ Κόρακας! ὁ Κόρακας!

μελανώτερος καὶ τοῦ ὀνόματός του καὶ τῆς δεδουλωμένης πατρίδος του ἔρχεται νὰ ἴδῃ τὸν νέον ἑλληνικὸν στρατὸν.

Σὰν τοῦ κοράκου τὸ φτερό ἀπὸ μακρὰ ἐφάνη
Τὸ γεροντοπαλλικαρο τῆς ἑξακουσμένης Κρήτης
Εἰς τὸ κεφάλι ἐφόραγε ἀθάνατο στεγάνι
Ὅπου τοῦ τὸ ἐχάρισε ὁ γέρον Ψηλορήτης.
Ἄ! ὀπουργέ μου, μιά στιγμὴ μπροστὰ σὸ Δράκο στάσου
Ὅσῶν ὀπλίτης καὶ ἐσὺ, νὰ δῆ τὰ ἄρματα σου.

Ἡ ἐπιθεώρησις ἐτελείωσεν, ὅλος ὁ κόσμος ἐπανήρχετο πλέον κατακουρασμένος, κατασκονισμένος, ἀλλὰ καὶ κατευχαριστημένος ὡς πάντοτε ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία μετὰ τὴν ἀπόλαυσιν πανηγυρικῆς ἢ καὶ ἐπικηδεῖου τελετῆς.

De Cock.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἄφορμὴν λαμβάνων ὁ Αἰὼν ἐκ τῆς ἐπιθεώρησεως τῆς Κυριακῆς ὀνομάζει τὴν ὁδὸν Πατησίων Βασιλικὴν ὁδόν. Περιμένετε προσεχῶς ν' ἀκούσητε παρὰ τοῦ Αἰῶνος καὶ Βασιλικὰ ὀρητήρια, ἀφοῦ ὅλα τὰ δημόσια ἐν τῇ μονομασίᾳ του ἤρχισεν νὰ τὰ κάμνῃ βασιλικά.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὅλους τοὺς σατυρικοὺς τέττιγας—καὶ εἴμεθα δυστυχῶς τόσοι—κατέβαλεν ἡ καρδερὶνα Ἐφημερίε μετὰ τὸ θεσπέσιον ἐκεῖνο διάφορόν της, ὅτι ὁ Βασιλεὺς θὰ ἔλθῃ καμμίαν Τετράδα ἢ καὶ Σαββατάδα ἢ καμμία ἄδα ἢ ἐπὶ τέλους καὶ τὴν ἄλλην ἔδομάδα.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τρία μεγάλα γεγονότα ἀπησχόλουν τὰς Ἀθήνας ἢ Ἐπιθεώρησις, τὸ διάφορον τῆς Ἐφημερίδος περὶ τοῦ Βασιλέως καὶ τὸ Ἄ! Σικίτη τοῦ «Μὴ Χάνεσαι».

Ἰδοὺ πῶς γίνεται ἡ ἐπιθεώρησις τεσσάρων χιλιᾶδων ἀνδρῶν ὑπὸ τοῦ ὀπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν :

— "Ἐνα φρρρρ... ἴσ' ἀπάνω (πρὸς τοὺς λόφους) μετὰ πηλάλα. Κ' ἕνα φρρρρ... ἴσα κάτω πάλι μετὰ πηλάλα ὡς τὰ Πατήσια.

— Κ' ἔπειτα ;
— "Ἐπειτα τελείωσ' ἢ Ἐπιθεώρησις.

Καὶ μία εἰδησις τοῦ ἐξ Ἰταλίας ἀνταποκριτοῦ μας :
«Κατὰ τὴν ἐν Καστελλαμάρε (παρὰ τὴν Νεάπολιν) προχθεσινὴν τελετὴν διὰ τὴν καθέλκυσιν τοῦ μεγίστου τῶν Ἰταλικῶν θωρηκτῶν Ἰταλίας, ὁ πρῶτος εἰς τὸν Βασιλεῖα Ὀμβέρτον παρουσιασθεὶς πλοίαρχος ἐκ τῶν παρισταμένων εἰς τὴν ἐορτὴν ξένων θωρηκτῶν ὑπῆρχεν ὁ τοῦ ἡμετέρου «Γεωργίου» κ. Σαχτούρης» καὶ μόνος αὐτὸς ἐκ τῶν ἄλλων; Ἄγγλων καὶ Ῥώσων, ὠμίλει τὴν γαλλικὴν !»

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ.

Φίλι Μὴ Χάνεσαι,

Ἐνθυμείσαι ὅτι πρὸ τινῶν μηνῶν περιέγραφον τὴν διανομὴν τῶν σημαῶν εἰς τὸν γαλλικὸν στρατὸν κατὰ τὴν ἐν Ἠλυσίῳ πεδίῳ παράταξιν ; Τὴν περιγραφὴν μου ἐκείνην, τὸ δημοσιογραφικὸν μεγαθήριον τῆς Ἀγγλίας, ὁ Χρόνος, ἀδέχθη εἰς τὰς στήλας του καὶ ἔκτοτε σὺ ἤρχισες νὰ με φιλοδοξῆς ὡς ἀνταποκριτὴν σου. Μοὶ ἔριπες γλυκαῖς ματιεῖς ἀντὶ τῶν χρυσῶν λίρων, ἃς ἐκείνος μοὶ ἐχορήγει, καὶ ταῦτας ὀπισθεν χονδρῶν μυωπικῶν κρυστάλλων. Τέλος με κατὰφερες. Ἀπὸ τινος εἶμαι ἀνταποκριτῆς σου, ἐχρημάτισα ἀντιβασιλεὺς σου καὶ δὲν γνωρίζω τί ἄλλο· ἄλλ' ὅλα ταῦτα οὔτε μίαν χρυσὴν λίραν τοῦ Χρόνου δὲν ἀντισταθμίζουσιν, ἂν ἐγὼ θὰ ἐπιπρότιμων καὶ σὺ εὐχαρίστως θὰ μοὶ παρείχες, ἂν τὸ δημόσιον δὲν ἦτο ἀφιλότιμον, προσπαθοῦν νὰ μᾶς ἀναγνώσῃ gratis ἐνῶ λουστραίνει τὰ παπούτσια του.

Καὶ ὅμως μεθ' ὅλα ταῦτα ἐγὼ διαμένω πιστὸς εἰς τὴν συντροφίαν τοῦ Μὴ Χάνεσαι καὶ ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι ὁ εἰς ἐπισήμους περιστάσεις ἀνταποκριτῆς σου. Ἐβριλοδόξεις πάντοτε μίαν περιγραφὴν ὡς ἐκείνην τῶν Ἠλυσίων πεδίων, ἐγὼ δὲ δὲν ἠνόουν ἀφ' ἐτέρου νὰ παραλείψω τὸ καθήκον μου καὶ ἰδοὺ διατὶ με συνήτησες ἐποχοῦμενον προχθὲς εἰς τὸ Πολύγωνον, ἐποχοῦμενον, διότι οὕτω ἀπέφυγα τὸν κίνδυνον νὰ εἶμαι τὸ δεύτερον θῦμα τοῦ ὀρηκτικοῦ ἔππου τοῦ κ. Ὄρμαν. Ἐνῶ δὲ ἐγὼ ἀνταποκριτῆς ἔσεσμένος ἀπὸ τοῦ Χρόνου εἰς τὸ Μὴ Χάνεσαι ἤμην ἐποχοῦμενος, ὁ κ. Τρικοῦπης ὑποσύρων τὸν πόδα, περιπάτει πεζῇ παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ὀγκώδους ὀπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης.

Εἶδον λοιπὸν τὸν νεαρὸν ἡμῶν στρατὸν, ὡς ἤθελε γράψῃ ὁ κ. Φιλήμων, ἀπὸ τοῦ ἀπέναντι τοῦ Πολυγώνου λόφου εἰς διπλὴν γραμμὴν μέχρι τῆς εἰσόδου τῆς πλατείας ἐξικνούμενον.

Πρῶτον τὴν μουσικὴν, εἶτα τὴν χωροφυλακὴν, κατόπιν τοὺς σκαπανεῖς, ἔπειτα τὸ πεζικόν, τελευταῖον τὸ πυροβολικὸν καὶ παραπλευρῶς μίαν ἴλην ἵππικου καὶ εὐαριθμοὺς ἐρίππους χωροφύλακας. Ὅλη αὕτη ἡ παράταξις ἀνθρώπων πρὸ μηνὸς μόλις καταταχθέντων μοὶ ἐφάνη ἐντελῶς μεσοσικῇ δεικνύουσα μὲν τὸ ἀρειμάνειον τῶν στρατιωτῶν καὶ τὸ πρόθυμον τῶν νέων, ἀλλὰ δεικνύουσα ἐπίσης καὶ τὴν μοσιικάδα τοῦ ὀπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν μονομανοῦς διὰ παρελάσεις.

Καὶ εἶδον τὸν ἄνδρα αὐτὸν ὅστις διέταξε τὴν ἀσκοπον ταύτην τῶν σωμάτων παράταξιν, κυρτὸν ἐπὶ τοῦ ἔππου του παρελαύνοντα μεθ' ὅλου του τοῦ ἐπιτελείου, ἀναμέσον τῶν στοιχῶν τῶν στρατιωτῶν καὶ διατάσσοντα ἐν τοιαύτῃ ὀχλοσῇ τοῦ παρισταμένου ἀπείρου πλήθους, τὴν ἐκτέλεσιν γυμνασίων ζιων χειρισμῶν τοῦ ὀπλου· ἐν ὀχλοσῇ καθ' ἣν ἀδύνατον ἦτο ν' ἀκουσθῶσι τὰ προστάγματα, εἶδον αὐτὸν ἐπιμένοντα εἰς τοῦτο μέχρις οὗ ἤκουσεν ἐπὶ τέλους ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ἀρειμανεῖου στρατιώτου κ. Γ. Μαυρομιχάλη τὸ ἀδύνατον κ. ὀπουργέ, ἀδύνατον.

Καὶ ἀληθῶς ἦτον ἀδύνατον ν' ἀκουσθῇ τὸ πρόσταγμα τοῦ διοικητοῦ. Ἦτον τόσοσ κόσμος, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι ὁ ἀπέναντι λόφος εἶχε καλυφθῇ ὑπὸ πολυχρῶμων ῥακῶν τὰ ὀποῖα ἦσαν ἀπλωμένα ἐκεῖ διὰ νὰ στεγνώσουν. Καὶ ὅμως ἦσαν φουστανελοφόροι μετὰ φραγγοφορεμένων καὶ φεσοῦδες μετὰ κομφῶν κυριῶν καὶ βρακιάδες μετὰ χωρικῶν καὶ ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων θεώμενα τὴν παράταξιν.

Ὅταν ἐπέστρεψα ἤμην κάτασπρος—ἐξ ἀντιθέτου πρὸς

τὴν φίλην μου ἥτις ἦτο ἴστα κατάμαυρα—χάρις εἰς τὸν Σοῦτζον. Καὶ εἶδον τὸν Τρικοῦπην ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῆς οικίας Πετσάλη θεώμενον τὸν ἐπιστρέφοντα στρατὸν.

Δὲν γνωρίζω ἂν ἐτηλεγραφήθη ἡ τιμὴ αὕτη εἰς τὸν ἀπρόντα οἰκοδεσπότην. Ἄν τούναντιον, φροντίσατε. Σᾶς ἐγγυῶμαι ἐγὼ ὅτι θὰ πληρώσῃ τὰ ἔξοδα. Τὴν ἐγγυήσιν μου δὲν πιστεύω νὰ τὴν φοβεῖσθε. Ὅσον διὰ τὴν ἐκείνου τὸ ἐννοῶ.

Blowitz.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ.

I.

Βρέχει βροδιά. Τὸν οὐρανὸν ὁ κεραυνὸς δὲν στέφει·
Οὔτε βρονταῖ, οὔτ' ἀστραπαί, οὔτε ῥιπὴ ἀνέμου·
Τὰς θέσεις των ἀσάλευτα κατέχουσι τὰ νέφη·
Τί ἔχεις καὶ μελαγχολᾷς τόσοσ στυγῶς, Θεέ μου !

Βλέπω ὀπίσω τοῦ μικροῦ ἐκείνου παραθύρου
Ἄφροντι ζεῦγος ἐραστῶν. Τοὺς βλέπω καὶ δακρῶμα
Νὰ μειδιῶσι εὐτυχεῖς πρὸ τοῦ στυγοῦ ἀπείρου.
Πτωχὴ θυρίς μου, μὴ καὶ σὺ δὲν εἶσαι διὰ δύο ;

II.

Μελαγχολῶ καὶ σκέπτομαι τοὺς ταλαιπώρους, ὅσοι
Πρῶτον καὶ μόνον χαίρουσιν, ὀπόταν τελευτῶσι.

Ὁ Φοῖβος δύο. Τὴν αὐγὴν πρὶν εἶτι ἀνατείλῃ
Κατέδυσεν ἀποσβεσθεὶς εἰς νεφελῶν σωρείας.
Τώρα ἐσχίσθη ποῦ καὶ ποῦ ὁ πέπλος τῆς σκοτίας
Κ' ὑπεμειδίασαν μικρὸν τοῦ Οὐρανοῦ τὰ χεῖλη.

Μελαγχολῶ καὶ σκέπτομαι τοὺς ταλαιπώρους, ὅσοι
Πρῶτον καὶ μόνον χαίρουσιν, ὀπόταν τελευτῶσι.

Νίκος.

ΑΚΡΑ ΑΩΤΑ.

Τῆς ἀφηρημάδας :
Νὰ πηγαίνης εἰς τὸ φαρμακεῖον τοῦ κ. Λεοντιδίου ὅστις
πωλεῖ γραμματόσημα καὶ νὰ ζητῆς γράμματά σου, ὅπως
τὸ κάμνει τακτικώτατα σχεδὸν ὁ κάλλιστος ζωγράφος κ.
Π.

Τοῦ φιλολογαλλισμοῦ :
Νὰ περνᾷ καθ' ὁδὸν κοπάδι γάλων καὶ σὺ ἐκ τοῦ Μπαλ-
κονίου σου νὰ τραγουδᾷς τὴν Μασσαλιώτιδα, ὡς τὸ ἕκαμνεν
προχθὲς ὁ De Cock μας ἐπὶ μπαλκονίου, ἐξ οὗ ἐπιθεώρησε
τὸν στρατὸν διὰ τοῦ monocle αὐτῆς ἡ Βασίλισσα τοῦ . . .
ἢ Βασίλισσα ἐπὶ τέλους.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Ἦταν ὁ κόσμος πλατὺ λειβάδι
Μ' ἄνθη, μὲ δένδρα, κρύα νερά,
Πάντα ἡμέρα, ποτὲ σκοτάδι,
Ὅλος ἀγάπη, ὅλος χαρά.

Μ' ἀπὸ τὰ δένδρα φύτρωσαν κλώνοι
Ἄλλοι μ' ἀγκάθια κι' ἄλλοι ξεροί,
Κ' εἶναι ἢ λύπαις αὐταῖς κ' οἱ πόνοι
Τοῦ μαύρου κόσμου οἱ θλιβεροί.

De Kock

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ.

Χωρικός φέρει τῷ ἐπιλοχίᾳ τοῦ Πυροβολικοῦ . . . ὕψ' ὄν
ὁ υἱός του ὡς ἐπίστρατος ὑπηρετεῖ, φιάλην μέλιτος.

— Διατί μου τῷφερες αὐτό;

— Ἐμαθ' ἀφέντη πῶς πάσχετε ἀπὸ ἀγριάδα καὶ τὸ
μέλι ὠφελεῖ.

Ἡ ἀγριάδα εἶναι νόσος τις κυρίως προσβάλλουσα τὰ
κτῆνη εἰς τὰ ὅποια πραγματικῶς γίνεται χρῆσις τοῦ μέ-
λιτος.

Ἐρωτᾷ τις τὸν ὀπτικὸν κ. Ὀπτικ: Πῶς συμβαίνει νὰ φέ-
ρη τις δίοπτρα, δι' ὧν δυνάμενος νὰ διακρίνη εἰς ἀπόστα-
σιν πολλῶν βημάτων τὴν μικρὰν κούλην τῆς παρειᾶς εὐει-
θοῦς φοιτητρίας τῆς Σπυριανᾶδος, κατὰ τὸν «Ῥήγαν Φε-
ραῖον», νὰ μὴ δύναται νὰ ἴδῃ τὸν παρὰ τῷ πλευρῷ του
ὑποβλέποντα τὴν συζυγικὴν του πίστιν.

— Τοῦτο γίνεται, ὅταν τις τὴν προμήθειαν τῶν διό-
πτρων του ἐμπιστεύεται εἰς τὴν σύζυγον.

Ἄκρον ἄωτον μυωπίας.

Νὰ συναντᾷς τὴν ἀδελφὴν σου μὲ νέον φόρεμα καὶ νὰ
προσπαθῆς νὰ τὴν ἀργολαβήσῃς.

Ἐνωμοτία τοῦ Του πεζ. τάγματος ἐκτελεῖ πρὸ τῶν πυ-
λῶν τοῦ ἀνακτόρου γυμνάσια ἀκροβολισμοῦ.

— Ἐνωμοτία, ἐμπρός.

Καὶ πάντες ἀντιμετωπίζουσι τὸ ἀνάκτορον ἑτοιμοὶ εἰς
ἔφοδον.

— Ἐνωμοτία, ὑποχωρητικῶς!

Ὁ στρατιώτης Β μετὰ τινὰς ταλαντεύσεις ἐφ' ἐνατέρας
τῶν δύο κλίσεων μένει εἰς τὴν θέσιν του.

Ἐσὺ, τέλος πάντων, πάντοτε τελευταῖος θὰ ἦσαι, 48
ἔραις περιορισμὸν διότι δὲν ἰξετέλεσες τὸ παράγγελμα:
ὑποχωρητικῶς.

— Κύριε λοχία, δὲν σκοπεύω νὰ ὑποχωρήσω, ὅταν εὐ-
ρεθῶ ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ λοχίας συνεχώρησε τὸν περιορισμὸν.

Νίτος.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

Ἡ ἰδέα τοῦ Δουμᾶ ὅπως καὶ γυναῖκες ἐκλέγονται εἰς
ὄλους ἐφάνη καινοφανής, εἰς ἐμὲ δὲ πολὺ παλαιά. Ἀπὸ αἰ-
ῶνων ἤδη οἱ φλογεροὶ καὶ ἐνθουσιῶντες ἐκλογεῖς — οἱ ἄν-
δρες — μεταξὺ τῶν γυναικῶν ἐκλέγουσιν, ἀντὶ πεζῶν Δη-
μάρχων καὶ Βουλευτῶν, τοὺς θεοῦ των, τοὺς ἀγγέλους των,
ἐνίοτε δὲ καὶ τοὺς διαβόλους των.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ νὰ ἐκλέγῃσιν αἱ γυναῖκες, ἀπορῶ
πῶς ὁ κ. Δουμᾶς ἐλησμόνησεν ὅτι τόσοι βουλευταὶ καὶ δῆ-
μαρχοὶ καὶ ὑπουργοὶ ἀκόμη ὀφείλουσι τὰ ἀξιώματα αὐτῶν
εἰς ἀφανεῖς, ἀλλὰ παντοδυνάμους, θηλυκοῦς ἐκλογεῖς.

Τὸ κατ' ἐμὲ προτιμῶ γυναῖκας αἱ ὅποια φονεύουν ἀπὸ
τὰς γυναῖκας αἱ ὅποια ὑψηλοφοροῦν* καὶ εἶμαι βέβαιος
ὅτι πολλοὶ ἄνδρες, ἂν ὄχι ὄλοι, θὰ εἶναι τῆς αὐτῆς μετ'
ἐμοῦ γνώμης. Προτιμῶ ἢ σύζυγός μου νὰ μοῦ λέγῃ: «ἂν
δὲν μ' ἀγαπᾷς, σὲ φονεύω» ἢ «ἂν μ' ἀγαπᾷς, θὰ σὲ κάμω
Βουλευτὴν.»

Εἰς τὴν πρώτην ἀπειλὴν δύναμαι ν' ἀπαντήσω γελῶν
καὶ ὀμνύων πίστιν, ἐνῶ πρὸ τῆς δευτέρας, τρέμουσαι αἱ χεῖ-
ρές μου θὰ καλύψουν τὸ κινδυνεῖον μέτωπόν μου.

Ἀντὶ τοῦ μετερρύθμισμένου ποινικοῦ κώδικος ὅπως τὸν
θέλει ὁ Δουμᾶς πρὸς ὄφελος τῶν ἀΓυναικῶν αἱ ὅποια φον-
εύουσιν, προτιμῶ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς νομοθεσίας τῶν κοινω-
νιστῶν* προτιμῶ δηλαδὴ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ γάμου ἀνευ
ὄρων διαρκείας καὶ ἰσχύοντος κατὰ βούλησιν, ἢ τὴν ἰδιωτρο-
πίαν τοῦ μεγάλου θεοῦ Ἐρωτος, ὃν οἱ Ἕλληνες ἐποίησαν
ἐπίτηδες παιδίον, προβλέποντες ὅτι θὰ ζήσῃ μακρότερον
πάντων τῶν ἄλλων θεῶν, οἵτινες ὑπὸ ἀνδρικήν μορφήν ἐ-
λατρεύθησαν καὶ λατρεύονται ἐν τῷ κόσμῳ.

Γένουα, 19]1 Ὀκτωβρίου.

Ἡπειρώτης.

ΩΣ ΝΕΑΡΑ ΧΗΡΑ

ἥτις ξαναπανδρεύεται καὶ ὡς ἀνοιξὶς ἀνανεώνει τὰ κάλλη
τῆς ξανάνοιξε τὸ πασίγνωστον

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ «Ἡ ΜΕΛΙΣΣΑ»

ὑπὸ νέον διευθυντὴν τὸν ζωηρὸν

κ. ΣΤΑΥΡΟΝ ΜΑΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΝ.

Ποικιλία φαγητῶν, φρεσκάδα καθημερινή.

Ψάρια τῆς ὥρας καὶ τιμαὶ πολὺ ἡμεροί.

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ἄρχεται ἢ κατὰ Κυριακὴν δημοσίευσις φιλολογικοῦ πα-
ραρτήματος τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ὡς ἀνεξαρτήτου
περιοδικοῦ συγγράμματος ὑπὸ τὸν θεσπέσιον τίτλον

ΣΑΠΦΩ

Ἰδιαίτερα ἀγγελίαι διατυποῦσαι τὸ πρόγραμμα τῆς
Σαπφῶς» ἐξεδόθησαν, διανεμηθῆσμεναι τοῖς φίλοις
τῶν Καλῶν Γραμμάτων πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν.